

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Blaženki Butigan Matić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice TAJANE STIPETIĆ VEREŠ, Ante Jakšića 41, Zagreb, OIB: 40059462962, zastupana po punomoćniku Goranu Devrnji, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika ADDIKO BANK d.d., OIB:14036333877, Slavonska avenija 6, 10000 Zagreb, zastupan po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku u Zagrebu, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 04. rujna, u prisutnosti tužiteljice osobno, zamjenice punomoćnika tužiteljice Lee Korone, odvjetničke vježbenice, zamjenice punomoćnika tuženika Petre Bartovć, odvjetničke vježbenice, radi utvrđenja i isplate, dana 25. rujna 2026. godine,

p r e s u d i o j e:

I. Utvrđuje se da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj: 066-53013320 od 18.11.2004. sklopljenog između tužitelja TAJANA STIPETIĆ VEREŠ, Ante Jakšića 41, Zagreb, OIB: 40059462962 i prednika tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, danas ADDIKO BANK d.d., Slavonska Avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, a koje: - u dijelu čl. 5. glasi: "Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2.00% (dva posto) iznosa kredita."

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, OIB: 14036333877 platiti tužiteljici TAJANI STIPETIĆ VEREŠ, Ante Jakšića 41, Zagreb, OIB: 40059462962 iznos od 384,63 EUR sa zateznom kamatom koja teče od dana 10.12.2025. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, OIB: 14036333877 platiti tužiteljici TAJANI STIPETIĆ VEREŠ, Ante Jakšića 41, Zagreb, OIB: 40059462962 iznos od 534,69 EUR sa zateznom kamatom koja teče od 31. srpnja 2015. do isplate i to do 31.12.2022. g. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023. g. do 29.12. 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, te od 30.12.2023. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, OIB: 14036333877 platiti tužiteljici TAJANI STIPETIĆ VEREŠ, Ante Jakšića 41, Zagreb, OIB: 40059462962 trošak ovog parničnog postupka od 976,84 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počev od 25. rujna 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

V. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu parničnog troška u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi kako je 04.09.2009. s prednikom tuženika društvom Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, sklopio Ugovor o kreditu broj: 066-53013320, a kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 20.000,00 EUR obračunatom prema srednjem tečaju za EUR Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). Odredbom dijela čl. 5. predmetnog Ugovora tuženik je obvezao korisnika kredita na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženi tereti korisnika kredita, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu korisnika kredita kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. (TZV. ULAZNA NAKNADA). Nadalje, sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe čl. 81. st. 1 i st. 2 i čl. 82., alineja 10 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženi kao jača ugovorna strana te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo s korisnikom kredita, a kojom je korisniku kredita nametnuta obveza sa čijim sadržajem niti je bio upoznat, niti je o njoj mogao pregovarati i utjecati na sadržaj iste. Slijedom toga, nije mogao komparirati visinu naknade niti sa drugim kreditorima, te sam odvagnuti koja mu je opcija u svojoj ukupnosti povoljnija. Dakle, tuženik je korisniku kredita odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ga prilikom isplate kredita za iznos od 2.898,00 kn (384,63 EUR), nezakonito i potpuno netransparentno mu nametnuvši apstraktnu ulaznu naknadu. Povrh toga, nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženik naplatio iz kreditiranog iznosa, isti je obračunavao i korisniku kredita zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle s uračunatom ulaznom naknadom, iako mu je faktički isplatio drugi, manji iznos kredita. Na taj način prouzrokovao je neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, na štetu ovdje korisnika kredita. Da se radi o nepoštenim odredbama zauzeo je stav Vrhovni sud Republike Hrvatske u predmetu Rev-673/2023-2 od 13.02.2024.: toč 26. obrazloženja: "Nižestupanjski sud je imao u vidu sve navedene, pravno relevantne, okolnosti iz odredbi čl. 81., 83. i 85. ZPP, slijedom kojih je pravilnom primjenom materijalnog prava zaključio da je sporna odredba čl. 10. Ugovora o kreditu u smislu odredbe čl. 87. ZPP nepoštena i time, ništetna." toč. 26.1. obrazloženja: "To stoga jer se o odredbi o plaćanju naknade za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju

tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), posebice imajući u vidu da su i neke druge ugovorne odredbe nepošteno, te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita." dalje u predmetima Revd-1974/2023-2 od 14.06.2023, Revd-1601/2024-2 od 30.04.2024., te u predmetu Rev-1035/2024-2 od 06.11.2024. toč. 28. obrazloženja: "Imajući u vidu da je tužitelj kao potrošač pri sklapanju ugovora bio ograničen uvjetima iz ponude banke...može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti niti za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita, niti oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, kako su to pravilno zaključili nižestupanjski sudovi." kao i sud EU i to u predmetima: C-224/19, C-259/19, C-84/19, C-222/19 i C 252/19, koje se dostavljaju u privitku. Tužitelj sukladno čl. 31. st. 2. ZOO-a, uglavničava iznose zateznih kamata u visini od: 534,69 EUR za ulaznu naknadu. Slijedom svega navedenog, a prema zahtjevu iz tužbe tužitelj potražuje isplatu iznosa od 384,63 EUR sa zateznom kamatom od 10.12.2025. do isplate, na ime uglavničene zatezne kamate iznos od 534,69 EUR sa zateznom kamatom od presuđenja do isplate, kao i parnični trošak sa zateznom kamatom od presuđenja do isplate uz prethodno utvrđenje ništetnom točke 5. Ugovora kojom je određeno: "Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2.00% (dva posto) iznosa kredita."

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo kako prigovara naznačenoj vrijednost predmeta spora od 1.400,00 EUR kao suviše visoko naznačenoj. Tuženik ističe da je po predmetnom kreditu naplaćena naknada za obradu kredita koja iznosi 384,63 EUR (po fiksnom tečaju konverzije), iz čega je razvidno da je vrijednost predmeta spora za deklaratorni zahtjev određena u nerazmjerno visokom iznosu. S obzirom na navedeno, tuženik predlaže da sud – na temelju članka 40. stavka 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., dalje: „ZPP“) – odredi vrijednost predmeta spora u iznosu ne većem od 384,63 EUR. Dokaz: potvrda tuženika s vidljivom visinom naplaćene sporne naknade, dostavljeno uz tužbu U odnosu na naknadu za obradu kredita Tuženik ne spori da je dana 04. rujna 2009. godine s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu br. 066-53013320 (dalje: Ugovor) te da je prilikom isplate kredita tužitelju naplaćena jednokratna naknada kako je i naznačeno u tužbi. Tuženik ističe da je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u visini od 2,00 % iznosa kredita, stoga sporna odredba članka 5. st. 2 Ugovora o kreditu ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 99. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07., 125/07., 79/09., 89/09. – dalje u tekstu: ZZP). Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Također, tuženik je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužitelju da na tržištu usporedi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. Nadalje, način na koji je predmetna odredba napisana nesporno daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u visini od 2,00 % (ugovorna transparentnost). Tuženik, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja

kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita).. Tuženik smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom. Tuženikova djelatnost je puno šira od samog kreditiranja i on bi svaki proizvod i uslugu koju pruži morao smjeti i naplatiti. Tuženik se financira upravo kroz naknade, a zbir svih naknada je izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće radnicima čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva. Stoga tuženik ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Također, iz sadržaja ugovora i načina na koji su njegove odredbe sistematizirane, nije vidljivo da bi se radilo o sporednoj odredbi, „drugim“ troškovima ili ičemu što bi ukazivalo na supsidijarnost same odredbe i naknade. Naprotiv, troškovi obrade kredita jasno su definirani i tuženik smatra da ne bi smjelo biti upitno da se radi o dijelu cijene kredita koji se odnosi na konkretnu uslugu – obradu i odobrenje kreditnog zahtjeva. Isti stav zauzima i sudska praksa pa tako Županijski sud u Splitu u t. 23. presude posl. broj GŽ-230/2023 od dana 9. veljače 2023. prilikom odbijanja tužbenog zahtjeva ističe „radi se o ugovornim odredbama koje su jasne, lako razumljive i uočljive, zbog čega uopće nije dopušteno ispitivati njihovu poštenost sve sukladno odredbi članka ZZP/07.“ Visoki trgovački sud RH u presudi posl. broj PŽ-2437/2022 od dana 24. svibnja 2023. potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom je u t. III. zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita i isplatu odbijen te u t. 29. obrazloženja utvrđuje „sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika.“ Uz navedeno, da se sporna naknada ima smatrati dijelom ukupne cijene kredita proizlazi i iz definicije instituta efektivne kamatne stope. Naime, Hrvatska narodna banka definira kamatnu stopu kao slijedi: „Efektivna kamatna stopa jedinstven je način prikazivanja kamatne stope s ciljem transparentnosti i lakše usporedbe uvjeta za odobravanje kredita/depozita kod svih kreditnih institucija i kreditnih unija. Osim nominalne kamatne stope u izračun se uključuju i naknade koje se plaćaju pri odobravanju kredita ili ulaganja depozita te predstavlja realniji prikaz ukupne cijene kredita/depozita.“ Nadalje, da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz čl. 96. ZZP i to: da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. i) pojedinačno pregovaranje o ugovornim odredbama Nesporno je da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužitelj pogrešno ističe u tužbi). Međutim, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Tužitelj je prilikom sklapanja Ugovora ovisio jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogao sam odlučiti odgovara li mu ta odredba. Riječ je o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i tužitelj je bio upoznat s tom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima kredita. Tužitelj je samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti Ugovor s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora za tužitelja bio najpovoljniji. ii) neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana 19. Nadalje, tuženik ističe da tužitelj pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne

neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Takav stav nije utemeljen na zakonu, niti proizlazi iz okolnosti slučaja. Uz navedeno, nejasno je zbog čega tužitelj smatra da bi ugovorena odredba bila nepoštena. Tužitelj samo paušalno navodi da nije imao bilo kakvog utjecaja na sadržaj iste, stoga se smatra nepoštenom. Tuženik ističe kako je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, kao i upozorio na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. To je uostalom i potpuno životno logično jer nije riječ o nekakvoj obvezi koja je nenadano iskrsnula nakon proteka nekoliko godina ispunjavanja Ugovora, nego je riječ o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena odmah prilikom puštanja novaca te je tužitelj već u tom trenutku bio svjestan te obveze. U prilog navedenom, tuženik dostavlja presudu Općinskog suda u Puli, Stalna služba u Rovinju, posl. br. P-517/2018 od dana 5. ožujka 2020. kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojem se traži utvrđenje ništetnosti odredbi o troškovima obrade kredita. Tako sud ističe: „...ovaj sud smatra da dio zahtjeva tužitelja koji se odnosi na utvrđenje ništetnosti odredbi glede ugovorenih troškova obrade kredita iz čl. 5. str. 2. Ugovora, ugovorene zatezne kamate u slučaju pada u zakašnjenje iz čl. 7. st. Ugovora i konačno ugovorene naknade za prijevremeno vraćanje kredita iz čl. 8. st. 1. i 2. Ugovora su neosnovani. Prije svega, naprijed navedene odredbe iz spornog Ugovora, po motrištu suda dovoljno su jasne i razumljive odnosno, čak i uobičajene za Ugovore o kreditu iz toga razdoblja u bilo kojoj valuti, a koje su korisnici kredita mogli i očekivati, to i prema samoj formulaciji teksta iz spornog Ugovora, sud ne vidi što bi za tužitelja u njegovom konkretnom slučaju nešto moglo biti upitnim.“ Navedenu presudu potvrdio je Županijski sud u Splitu presudom posl. br. GŽ-1215/2020 od dana 24. veljače 2021. Tako drugostupanjski sud navodi: „Isto tako prvostupanjski sud je odbio dio tužbenog zahtjeva koji se odnose na utvrđenje ništetnosti odredbi glede ugovorenih troškova obrade kredita, budući su te odredbe dovoljno jasne odnosno zatezne kamate u slučaju pada uz zakašnjenje i naknadu za prijevremeno vraćanje kredita, iz razloga što su i prema utvrđenju ovog suda kao i prvostupanjskog navedene odredbe iz spornog Ugovora dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za Ugovor o kreditu iz citiranog razdoblja u bilo kojoj valuti a koje su korisnici kredita mogli očekivati i to prema samoj formulaciji teksta. Iz samog Ugovora sud ne vidi što bi tužitelju u njegovom konkretnom slučaju nešto moglo biti upitno. Također, tuženik naglašava da ZZP propisuje značajnu neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti. Dakle, ne bilo kakvu neravnotežu, nego veći stupanj neravnoteže. Ugovorom je odobren i isplaćen iznos od 20.000,00 EUR (u kunskoj protuvrijednosti), a sporna naknada je naplaćena u iznosu od 2,00%. Iz navedenog je razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu. Tuženik ističe kako navodi tužitelja da ugovorna odredba ne sadrži jasne informacije o načinu određivanja predmetne naknade odnosno ne sadrži strukturu troškova, tj. od čega se isti sastoje, te da je stoga takva odredba nepoštena te u konačnici i ništetna neosnovani. Naime, takva obveza za kreditne institucije nije postojala u vrijeme sklapanja Ugovora, a ne postoji niti danas. Osim toga, i Sud Europske unije je u svojoj praksi zauzeo jasan stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita. Naime, u predmetu C-565/21, Ciaxabank SA protiv X (ECLI:EU:C:2023:212), u postupku donošenja odluke po prethodnom pitanju, a koje pitanje se odnosi na ocjenu poštenosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, Sud Europske unije je utvrdio sljedeće: „Točno je da iz te sudske prakse ne proizlazi to da je davatelj zajma dužan u dotičnom ugovoru konkretno navesti prirodu svih usluga koje se pružaju u zamjenu za troškove predviđene u jednoj ili više ugovornih odredbi. Međutim, s obzirom na zaštitu koju Direktiva 93/13 nastoji pružiti potrošaču s obzirom na to da se on nalazi u podređenom položaju u odnosu na prodavatelja robe odnosno pružatelja usluga kad je riječ o mogućnosti pregovaranja i razini informacija,

važno je da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.“ U konačnici je Sud presudio kako ugovorna odredba, čiji je cilj naknada za usluge povezane s ispitivanjem, sastavljanjem i pojedinačnom obradom zahtjeva za kredit, može, ovisno o okolnostima slučaja, ne uzrokovati, na štetu potrošača, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama, pod uvjetom da postojanje takve neravnoteže bude predmet učinkovitog nadzora nadležnog suda, u skladu s kriterijima koji proizlaze iz sudske prakse Suda. Na istom tragu je i presuda u predmetu C-621/17, Kiss protiv CIB Bank (ECLI:EU:C:2019:820) gdje je Sud Europske unije presudio sljedeće: 1. Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. 2. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Slijedom navedenog, Sud EU je presudio da ugovorna odredba u ugovoru o kreditu u kojoj se utvrđuje iznos sporne naknade, metoda izračuna naknade i trenutak kada je istu potrebno platiti, ali koja i ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za tu naknadu – ne uzrokuje na štetu potrošača u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama strana proizišlima iz ugovora (toč. II. izreke, C-621/17). S obzirom na navode tužitelja kako u trenutku sklapanja ugovora korisnik kredita nije bio na jasan i nedvojben način upoznat sa strukturom navedenih troškova, odnosno od čega se isti sastoje, a da prema praksi Suda EU takve okolnosti ne znače ujedno da bi sporna odredba bila nepoštena, očito je kako je takav zahtjev tužitelja neosnovan. Slijedom iznesenoga, nesporno je da ne postoji niti jedan opravdani razlog na temelju kojeg bi odredba članka 5. st. 2. Ugovora bila ništetna, niti tužitelj ima pravo na isplatu predmetnog iznosa. Uz navedeno, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem zatezne kamate od dana plaćanja predmetne naknade pa do isplate. Naime, sukladno čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08 – dalje u tekstu: ZOO), zatezne kamate vraćaju se od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, u ovom slučaju tužbe. Sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. S obzirom na to da u ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove, prema tome nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja Ugovora. Tuženik ovdje ukazuje i na stav građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojim je zauzeto shvaćanje da ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Dokaz: izvod iz zapisnika s prve sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/04) održane 5.3.2004. Iako predmetni slučajevi nisu identični, oni su svakako usporedivi budući da je ugovor o kreditu vrsta ugovora o zajmu. Stoga tuženik smatra kako nema osnove za tumačenje njegovog postupanja kao nepoštenog

budući da Vrhovni sud RH u ranijim odlukama (iako se radilo o ugovoru o zajmu, a ne o kreditu), ponašanje ugovornih strana koje je bilo protivno izričitoj zakonskoj zabrani nije tumačio kao nepošteno. U odnosu na toč. III. tužbenog zahtjeva Tužitelj je u tužbenom zahtjevu uglavničio iznos zateznih kamata pozivajući se na članak 31. stavak 2. ZOO-a, međutim tužitelj nije ovlašten uglavničiti zateznu kamatu i kapitalizirati istu, zahtijevajući na taj način kamatu na kamatu, tako dugo dok postoji neplaćena glavnica na koju se ta kamata odnosi. Isti stav zauzima i sudska praksa, pa tako primjerice Županijski sud u Varaždinu u presudi posl. broj GŽ-421/2021 od 06.08.2021. ističe: „S obzirom da nije sporno da tuženik glavnica nije platio do trenutka utuženja ovaj sud smatra da se zakonske zatezne kamate osamostaljuju tek nakon podmirenja glavne novčane tražbine, a dok glavna obveza odnosno glavni dug nije ispunjen zatezne kamate kao sporedna tražbina su nedjeljive od glavnog duga i čine cjelinu sa glavnim dugom te se ne mogu osnovano zahtijevati odnosno posebno utuživati kao samostalno potraživanje. Vjerovnik ne može uglavničiti dospjele zatezne kamate i kapitalizirati ih zahtijevajući kamate na te kamate, dok još postoji neplaćena glavnica iz koje su te kamate potekle (judikaturno pravilo)“ I sami Vrhovni sud RH u presudi posl. broj II Rev 187/1999 od 22.05.2003. zaključuje: „Dakle, pravilan je pravni stav nižestupanijskih sudova, da se procesne (zatezne) kamate iz čl. 279. st. 2. ZOO na dospjele zatezne kamate ne mogu zahtijevati sve dok ne prestane glavno 6 novčano potraživanje iz kojega proizlaze zatezne kamate, pa i kad su zatezne kamate obračunate i utužene u apsolutnom iznosu uz glavni dug.“ Dokaz: presuda VSRH II Rev 187/1999, 22.05.2003. Vrhovni sud RH jednaki stav zauzima i u presudi posl. broj Revr 2006/2015 od 28.11.2017.: „U situaciji kad glavna novčana obveza nije izvršena i glavna tražbina još postoji, zatezne kamate nisu se mogle osamostaliti, pa su valjano sudovi zaključili kako se zatezne kamate izražene u apsolutnom iznosu mogu zahtijevati tek nakon prestanka glavne tražbine. Vjerovnik ne može uglavničiti dospjele zatezne kamate i kapitalizirati ih zahtijevajući kamate na te kamate, dok još postoji neplaćena glavnica iz koje su te kamate potekle.“ Dodatno, tuženik prigovara tužiteljevom potraživanju uglavničene zatezne kamate od dana plaćanja spornih naknada jer čak i kad bi tužitelj imao pravo na tzv. procesnu kamatu, na istu bi imao pravo eventualno tek od dana podnošenja zahtjeva sudu. Takav stav izražava i Visoki trgovački sud RH u presudi posl. broj PŽ-4753/04 od 19.12.2007. gdje navodi: „Tužitelj je imao pravo kamatu obračunati i izraziti u apsolutnom iznosu, ali na tako obračunatu kamatu nema pravo na daljnju (procesnu) kamatu. To pravo na temelju odredbe čl. 279. st. 2. ZOO-a ima od dana podnošenja zahtjeva sudu, ali samo ako su se kamate osamostalile (jer je glavnica plaćena).“ Tuženik, ističe prigovor zastare iz razloga kako slijedi. 45. U odnosu na zahtjev za povratom sporne naknade za obradu kredita, tuženik ističe kako se kod ništetnosti primjenjuju pravila o stjecanju bez osnove pa je zastarni rok pet godina od dana plaćanja. Tužiteljevo eventualno pozivanje na zaključak Građanskog odjela Vrhovnog suda RH donesen na sjednici održanoj dana 30. siječnja 2020., prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva za vraćanjem primljenog na temelju ništetne ugovorne odredbe počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je ta ništetnost utvrđena, bilo bi bespredmetno. Naime, osnovna zadaća suda je suditi na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava. Stoga je sud ovlašten tumačiti zakonske odredbe kada iste postoje. Tumačenje zastare ovisno o subjektivnom stavu svakog pojedinog suda ili suca u ovom kontekstu dovodi u pitanje pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika kao elemenata vladavine prava, a što predstavlja jednu od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske. Ovakvim arbitrarnim mišljenjem ukinuo bi se institut zastare, odnosno stvorilo bi se novo pravno pravilo za koje ne postoji zakonska odredba. Konačno, tuženik posebno ukazuje na odluku Europskog suda C-561/21 u kojoj se, u

bitnome, ističe: - nacionalni poredak osigurava zaštitu potrošača uspostavljenu pravom EU, poštujući načelo ekvivalentnosti (implementirana rješenja nisu nepovoljnija od sličnih situacija u nacionalnim pravima) te načela djelotvornosti (implementirana rješenja ne onemogućuju ili ne otežavaju korištenje prava potrošača iz prava EU), načelo djelotvornosti u obzir treba uzeti u obzir opća načela na kojima se temelji nacionalni pravosudni sustav, uključujući načelo pravne sigurnosti i dobrog odvijanja postupka, isticanje prigovora zastare u odnosu na restitucijske zahtjeve nije samo po sebi protivno načelu djelotvornosti jer ne onemogućuju niti pretjerano ne otežava ostvarenje prava dodijeljenih pravom EU, ne protivi se pravu EU da pružatelj usluga ima pravo dokazivati da je potrošač znao ili razumno mogao znati za postojanje okolnosti koje za posljedicu imaju ništetnost ugovorne i prije donošenja presude kojom se utvrđuje ništetnost. Gore citirana shvaćanja Europskog suda ukazuju na to da nije moguće zanemariti institut zastare u situaciji kada je od sklapanja ugovora o kreditu i odredbi koja je predmet ovog spora prošlo više od 16 godina. Razdoblje od gotovo 16 godina znatno premašuje neki razuman period u kojemu je potrošač odnosno tužitelj mogao steći svijest tj. saznanje o ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu odnosno odredbi o ulaznoj naknadi. To tim više ima li se na umu kao je ulazna naknada plaćena neposredno po sklapanju ugovora o kreditu, a na što je tužitelj bio upozoren kroz umanjenu isplatu glavnice zbog je djelomične kompenzacije za iznos ulazne naknade. Stoga, temeljem načela djelotvornosti na koje se poziva Europski sud, treba uzeti u obzir da objektivan rok od 5 godina od dana kada je izvršeno plaćanje sporne naknade predstavlja razuman period u kojemu je tužitelj mogao postati svjestan eventualnih ništetnosti te odredbe, a u skladu s općim načelima o institutu zastare, te je isto trebalo primijeniti u ovom postupku odnosno, utvrditi da je nastupila zastara tužiteljeva potraživanja. Stoga je potraživanje tužitelja u odnosu na isplatu u zastari. Slijedom navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja te ga obveže da naknadi troškove postupka tuženiku.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu (list 7-11 spisa), Isplatni nalog (list 12 spisa), , obračun zakonske zatezne kamate (list 13-14 spisa), izvod iz sudske prakse (list 102-122 spisa), te saslušanjem tužiteljice (list 128 spisa).

4. Cijeneći rezultate dokaznog postupka kako cjelokupnog, tako i svakog dokaza pojedinačno, a na osnovi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 84/08, 96/08., 123/08. i 57/11. - u daljnjem tekstu ZPP) sud je ocijenio tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovanim.

5. Među strankama nije sporno da su tužiteljica i prednik tuženika Hypo Alpe Adria bank d.d. dana 04.09.2009. solemniziran od javnog bilježnika Ilinke Lisonek iz Zagreba pod brojem OU-12749/2009, a temeljem kojeg je tužiteljici odobren hipotekarni kredit od 20.000,00 EUR i prema srednjem tečaju EUR važećim na dan korištenja kredita, uz primjenu kamate od 10,49 % dekurzivno godišnje, a obračunava se mjesečno od dana stavljanja kredita u otplatu i uključene su u anuitete.

6. U razdoblju od dana korištenja kredita do stavljanja kredita u otplatu banka obračunava interkalarnu kamatu na iskorišteni iznos kredita u visini redovne kamatne stope iz st. 1.

7. Rok otplate kredita iznosi 10 godina u 120 mjesečna obroka u visini koju određuje banka planom otplate kredita, a dospijevaju zadnjeg dana u mjesecu, a prvi anuitet dospijeva zadnjeg dana u mjesecu koji slijedi iza mjeseca u kojem je kredit stavljen u otplatu a plaćaju se u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju za EUR banke na dan dospijeća, odnosno na dan plaćanja ukoliko se plaćanje vrši prije roka dospijeća.

8. Među strankama je nadalje nesporno kako je odredbom članka 5. Ugovora o kreditu utvrđeno kako se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2,00 % iznosa kredita.

9. Sporno je jeli naprijed navedena odredba, Ugovora o kreditu, u dijelu kojima su ugovorena ulazna naknada, ništetna, te ima li tužitelj pravo na povrat zahtijevanog novčanog iznosa plaćenog na ime navedene naknade. Sporno je li ovaj sud vezan utvrđenjima iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., koja je donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača te je li nastupila zastara potraživanja.

10. U svom iskazu tužiteljica navodi kako je sam predmetni ugovor zaključila u poslovnici prednika tuženika Hipo Alpe Adria banka na Slavonskoj Aveniji u Zagrebu a temeljem kojeg joj je odobren kredit u iznosu od cca 20.000,00 EUR kao nenamjenski kredit. U cijelosti je otplatila predmetni kredit. U banci joj je taj kredit bio ponuđen kao jedini. Pročitala je ugovor prije potpisivanja, no nije shvatila odredbu o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi sukladno odlukama banke, kao niti odredbu o ulaznoj naknadi. Nije mogla pregovarati o pojedinoj odredbi ugovora, pa tako niti o odredbi o ulaznoj naknadi. Nitko joj nije tumačio pojedine odredbe ugovora kao niti javni bilježnik. To je bio unaprijed pripremljeni ugovor u koji su bili uneseni njezini osobni podaci, iznos kredita, kamatna stopa, rok otplate. Nije bila upoznata sa odlukama i tarifama banke o načinu određivanja i visini te naknade. Ne zna kada joj je ta naknada naplaćena i u kojem iznosu. Nije bila vlasnik obrta niti tvrtke. Nakon što je pročitala ugovor nije bila svjesna da će joj se naplatiti nekakvi troškovi. Osobno bi mogla izračunati 2% od iznosa kredita.

11. Prije svega valja reći da je tužiteljica dokazala svojstvo potrošača. Naime, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., u daljnjem tekstu: ZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Isto tako rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 18/2018 od 25. svibnja 2020. se također navodi: "Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru, ali to nije od važnosti u ovoj pravnoj stvari jer tuženik niti ne ističe takav prigovor." Tužitelj osnovano upućuje i na presudu Suda Europske Unije, C-774/19 od 22. listopada 2020. u kojoj se odlučivalo o svojstvu tužitelja kao potrošača. U predmetnom postupku Vrhovni sud Republike Slovenije zatražio je prije konačne odluke odgovor na pitanje radi li se o potrošaču od Suda EU, i Sud EU je nakon razmatranja konkretnog slučaja zaključio da se radi o potrošaču, unatoč njegovim specifičnim znanjima i stručnosti.

12. Naime, zaključak predmetne presude je činjenica kako svojstvo potrošača proizlazi iz svrhe ugovora, a ne iz zvanja i specifičnih i stručnih znanja kojima raspolaže tužitelj fizička osoba. Sud EU presudom C-774/19 utvrdio sljedeće, po pojedinim paragrafima: paragraf 29. - Pojam potrošača tumači se u skladu s položajem fizičke osobe u ugovoru, u skladu s prirodom i svrhom ugovora, a ne u vezi sa subjektivnim položajem te osobe, pa onda svojstvo potrošača prije svega proizlazi iz vrste ugovorne transakcije. Paragraf 38. - Pojam potrošač definira se kao suprotnost pojmu gospodarski subjekt, objektivne je prirode i ne ovisi o stvarnom znanju i osobnoj informiranosti fizičke osobe. Paragrafi 39. i 40. - Prema sudskoj praksi Suda EU svojstvo potrošača ispituje se isključivo s obzirom na položaj u ugovoru, pa stoga znanje iz područja kojem pripada sklopljeni ugovor pojedinca ne lišava svojstva

potrošača. Svojstvo potrošača, ima svaka fizička osoba u svakome ugovoru koji je s trgovcem sklopljen izvan njezine profesionalne djelatnosti ili poslovne aktivnosti! Kako tuženik na tu okolnost nije predložio izvođenje bilo kakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, prije svega Ugovora o kreditu, tako sud navedeni prigovor ocjenjuje neosnovanim.

13. Sama činjenica da je tužiteljica potrošač proizlazi iz provedenih dokaza, prije svega logičnog i životnog iskaza tužiteljice u kojem navodi da je kredit podigla kao nenamjenski, dok iz samog ugovora proizlazi da je kredit tužiteljici kao takav i isplaćen.

14. Nadalje iskazom tužiteljice sud je sa sigurnošću utvrdio da su predmetni Ugovori o kreditu bili sa svim svojim odredbama unaprijed sastavljeni od strane tuženika kao i da se u trenutku sklapanja Ugovora sa tužiteljicom nije pojedinačno pregovaralo ni o kakvoj naknadi za troškove obrade kredita, niti joj je objašnjeno koliko bi oni iznosili.

15. U vrijeme zaključenja predmetnih Ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ZZP/03, koji se primjenjuje na konkretni odnos kao *lex specialis*. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima o obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog Ugovora trgovca. Nadalje, u st. 3. istog čl. propisano je da se činjenica o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog Ugovora ocjene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena Ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardu trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom Ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

16. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP/03 je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu Ugovora i primjerenosti cijene poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Uvidom u navedene Ugovore o kreditu utvrđeno je da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom standardiziranom (tipskom) ugovoru, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke. Ugovor sadrži odredbu čl. 5. kojom jer određeno kako prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2,00% od iznosa kredita. U ugovorima međutim nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada, na što se ista naknada odnosi, niti su definirani egzaktni parametri o načinu određivanja i izračunu visine te naknade. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kredita koje reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom Ugovoru po prirodi stvari niti ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati, niti o ulaznoj naknadi.

17. Tuženik niti ne poriče činjenicu da s tužiteljicom o spornim odredbama Ugovora nije pojedinačno pregovarao već drži da je tužiteljica, ako je bilo ikakvih nejasnoća vezano uz predmetni Ugovor ili bilo koju njegovu odredbu imala mogućnost zatražiti zaposlenike tuženike za pojašnjenje tih odredbi, te ističe da su tužiteljici sve informacije o pravima i obvezama iz Ugovora o kreditu bile dostupne i prije sklapanja Ugovora, te je u trenutku sklapanja Ugovora bila u obvezi upotrijebiti dužnu pažnju.

18. Temeljem utvrđenih činjenica proizlazi da je odredba čl. 5. kojom jer određeno kako prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2,00% od iznosa kredita, bila teško razumljiva jer u trenutku sklapanja Ugovora tužiteljica nije bila upoznata sa parametrima koje utječu na visinu te

naknade, a tuženik je kao jača strana u Ugovoru jednostrano donio odluku o plaćanju naknade, a da o tome sa tužiteljicom nije pregovarao, pa se ista primjenom odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03 smatra nepoštenom. Sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP/03 nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

19. Nadalje odredbom čl. 295. ZOO-a je propisano je da su Opći uvjeti Ugovora, ugovorne odredbe sastavljene za veći broj Ugovora koje je jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja Ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom Ugovoru), bilo da se na njih Ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom Ugovoru. Odredbom čl. 269. st. 1. propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. istog čl. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva, dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodređiva, Ugovor je ništetan.

20. U svijetlu navedenih odredbi proizlazi da su predmetna ugovorna odredba neodređiva jer Ugovor ne sadrži jasno definirane parametre o načinu određivanja i izračuna visine te naknade pa je ugovorna odredba ništetna u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a.

21. Prihvaćanjem takve ugovorne odredbe o kojoj stranke nisu unaprijed pregovarale, već je obveza rezultat prihvaćanja standardiziranog Ugovora, unaprijed sročnog i priređenog od strane banke, tužena je kao jača strana ugovornog odnosa postupila nepošteno, suprotno načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. i 5. ZOO-a što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužiteljice kao potrošača pa su navedena odredba ništetna i u smislu odredbe čl. 322. ZOO-a.

22. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti Ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog Ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke.

23. Nadalje, čl. 3. Direktive vijeća 93/13 EEZ od 05.04.2003. se jednako kao i u ZZP/03 definira pojam nepoštene ugovorne odredbe pri čemu se uz taj čl. 3. nalazi i prilog koji sadrži indikativan i netaksativni popis odredbi koje se mogu smatrati nepoštenim, a među njima je i neopozivo obvezivanje potrošača na odredbe s kojima nije imao stvarne mogućnosti upoznati se prije sklapanja Ugovora, a tužitelj ovdje nije imao stvarne mogućnosti s obzirom da mu nije bilo objašnjeno na koji točno način će se utvrditi visina ulazne naknade, a tuženik je tužitelju u konkretnom slučaju naplatio naknadu.

24. Dakle, u situaciji kada se o utuženim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo jer je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja na njezin sadržaj, već je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom utvrđuje visine naknade, time je tuženik postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a time je i prouzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a zbog čega se predmetna odredba Ugovora o kreditu i to čl. 5. kojom je određeno kako prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2,00% od iznosa kredita, ima smatrati nepoštenom, te slijedom toga i ništetnom, slijedom čega je odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom I.

25. Obzirom je iz Isplatnog naloga tuženika od 25.09.2009. (list 12 spisa) proizlazi da je dana 25.09.2009. naplaćena tužitelju jednokratna naknada za obradu

kredita od 2.898,00 kn, pa je radi svega navedenog sud tužitelju na ime plaćene naknade za obradu kredita dosudio iznos od 384,63 EUR sa zateznom kamatom od 10.12.2025. kao kasnijeg datuma od datuma plaćanja do isplate, kao i uglavničenu zateznu kamatu od 534,69 EUR, a čiju visinu je sud utvrdio iz dostavljenog obračuna kamata kao vjerodostojne isprave iz koje je vidljiva visina naknade, broj dana zakašnjenja i stopa po kojoj je kamata obračunata od dana plaćanja naknade tj. 26.09.2009. do dana obračuna tj. 10.12.2025. i na taj iznos daljnu procesnu kamatu od dana presuđenja, tj. 25.09.2026. kao kasnijeg datuma (tužiteljica bi imala pravo na procesnu kamatu od dana utuženja kao dana postavljanja zahtjeva za njezinu isplatu u smislu čl. 31 ZOO-a) jer je takva jednostrano određena ugovorna odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja, pa je sud tužitelju dosudio navedene iznose temeljem odredbi čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO-a, slijedom čega je odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom II i III.

26. Stopa zatezne (i procesne) kamate na dosuđeni iznos glavnice od 384,63 EUR i uglavničene kamate od 534,69 EUR utvrđena je sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN br.114/22) i Uredbi o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN br. 156/22).

27. U odnosu na prigovor zastare, valja istaći da je isti u cijelosti neosnovan, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 5. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude, pa je prigovor zastare u cijelosti neosnovan.

28. Budući da je u sporu tužiteljica uspjela u cijelosti to, to je tuženik u smislu čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a u obvezi naknaditi tužiteljici cjelokupni parnični trošak i to: za sastav tužbe 150,00 EUR, za sastav podneska od 26.01.2026. 150,00 EUR, za pristup na ročište 17.03.2026. i 04.09.2026. 150,00 EUR za svako ročište i za ročište za objavu presude 75,00 EUR, ukupno 675,00 EUR uvećano za 25% PDV-a od 168,75 EUR, a na osnovi Tbr. 7., Tbr. 8., Tbr. 9. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN br. 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15), te trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 53,09 EUR i presudu u iznosu od 80,00 EUR, a sukladno Zakona o sudskim pristojbama. (NN br. 74/95, 57/96, 137/02 , 26/03, 125/11, 112/12 i 157/13,110/15 i 118/18, u daljnjem tekstu: ZSP).

29. Visinu troškova zastupanja sud je dosudio imajući u vidu vrijednost predmeta spora i vrijednosti boda Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika prema tužbenom zahtjevu iz tužbe, a koji se odnosi na isplatu u iznosu od u visini od 384,63 EUR i 534,69 EUR.

30. Naime Zahtjev na utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o tzv. ulaznoj i izlaznoj naknadi u konkretnom slučaju predstavlja samo zahtjev da se u izreku presude unese odluka o pravnom pitanju o kojem ovisi osnovanost zahtjeva za isplatu (čl. 187. st. 3. ZPP), a o kojem bi sud ionako prejudicijalno morao odlučiti. U biti radi se o deklaratornom preambulu, koji je nužna logična pretpostavka kondemnatorne presude (neovisno o tome nalazi li se u izreci ili u obrazloženju), pa se vrijednost predmeta

spora mjerodavan za odluku o trošku prosuđuje prema istaknutom kondemnatornom zahtjevu za isplatu svote od 919,32 EUR.

31. Prema tome, deklaratorni zahtjev u točki I. tužbe, koji je postavljen uz kondemnatorni zahtjev, ne uzima se u obzir prilikom obračuna vrijednosti predmeta spora (radi se o ustaljenom shvaćanju VSRH, npr. Rev-1927/17 od 18. siječnja 2022. Revt-156/13 od 7. svibnja 2014., Revr- 475/08 od 27. listopada 2008., Revr-774/05 od 13. prosinca 2005., Revr- 220/04 od 15. rujna 2004. i dr.). Napominje se da se tu ne radi o situaciji u kojoj je naznačeni VPS suviše visoko ili nisko naznačen, na što bi sud po službenoj dužnosti ili po prigovoru protivne strane trebao najkasnije na pripremnom ročištu rješenjem utvrditi u smislu čl. 40. st. 3. ZPP-a, već da se naznačeni VPS za deklaratorni (preambul) uz kondemnatorni zahtjev ne uzima u obzir prilikom obračuna troškova.

32. Tužiteljici je trošak parničnog postupka dosuđen u ukupnom iznosu od 976,84 EUR, dok je tuženik zbog gubitka spora odbijen sa zahtjevom za naknadu parničnog troška, pa je stoga u pogledu parničnog troška stranaka sukladno čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom III i IV.

33. O zateznim kamatama na trošak parničnog postupka tužiteljice odlučeno je na osnovi odredbe čl. 27. st. 3. Ovršnog zakona (NN br. 57/96., 29/99., 194/05. i 88/05.) i čl. 29. st. 2. Zakon o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN 114/22) i Uredbi o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/22), a počev od donošenja ove presude, tj. dana 25. rujna 2026. do isplate.

U Zagrebu, 25. rujna 2026.

Sudac:
Blaženka Butigan Matić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

1. pun. tužiteljice uz rješenje o sudskoj pristojbi za tužbu-53,09 EUR i presudu-80,00 EUR

2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-b5dd8**

Kontrolni broj: **0a617-54b0a-03353**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.